

Ран Босилек

Патиланчо на село

На път за село

Драги ми Смехурко,
Два месеца с баба на село летувах. И там много патих, но весело беше и си отлудувах. Всичко ще ти пиша. Днеска ще захвана и ще ти разкажа, как пренесох в село баба Цоцолана.

Съседът Захари докара колата с сивото магаре и на

баба рече:

– Бабо Цоцолано, ето ти колата. Аз работа имам. Но Патилан лесно ще те натовари. Ще стигнете рано. Сивчо бързо ходи. Не е и далече. На теб, Патилане, Сивчо поверявам. Ума си събирай – пакост да не стане!

Зарадвах се много, че чичо Захари на мене остави своето магаре.

– Хайде, давай, бабо! Що ще се товари?

И баба започна товара да носи, пък аз го нареждах. Намествах, нареждах... ала все принася баба Цоцолана.

– Стига, бабо, стига, че за теб в колата място не остана!

– Слагай, Патилане! Баба ти за втора кола ще остане. Ще идеш с нещата, а после ще върнеш за мене колата.

– Бива, бабо, бива. С кола и магаре сто пъти на село Патилан отива.

И баба наслага възглавки, завивки и постелки меки, корита и менци, и тенджери разни – малки и големи. Сложи и сандъка със летни премени. А като добавка тури Дългобрадко. Дебеланко вмъкна в един от котлите. Най-после донесе квачката с пилците и рече засмяно:

– Дръж я, Патилане! И тя няма тука къде да остане. А на село има просо разпиляно, ечемик, пшеница...

Чу се вик юнашки в близката улица. Мойте патиланци вкупом долетяха.

– И ние ще дойдем, бате Патилане!

Аз с ръка посочих и викнах:

– Не може! Колата е пълна!

– Нека си е пълна. Без нея ще стане. Ще дойдем пешаци. На връщане, после, ще се качим всички!

Аз поведох Сивчо. Тръгнаха след мене моите юнаци. Татунчо котакът колата подири, патаран след него важно се заклати.

Баба Цоцолана на прага остана. И с поръка строга оттам ме изпрати:

– Гледай, Патилане, по-скоро да стигнеш! Бързай да се върнеш и мене да дигнеш! Навреме да дойдеш! Нещо да не стане. Че аз пеш не ходя! Иначе ще има много да си патиш!

Аз подканих Сивчо, а Данчо извика:

– Бате Патилане, дай до го поводя!

– Аз ще си го вода, а вие отзаде тикайте колата!

Те се разпъхтяха отзад зад колата. А пък Гана, Дана и малката Мика дигнаха на рабо по една възглавка, бързат редом с Сивчо, смеят се и викат:

– Тичай, Дългоушко! И ний ти отнехме малко от товара. Ала после ти сам всички ще ни караш!

Вървяхме, вървяхме – облак дъждоносен изведнъж съзряхме. Облакът порасна. Почерня небето. И дъжд се изсипа над нас сред полето.

Постресна се много моята дружина. А малката Мика взе дори да плаче. Но аз им извиках:

– Дръжте се, юнаци! Не е патиланец, който от дъжд се плаши! А летният дъжд е също като баба – ей сега те бие, а след миг се смее. Потърпете малко и лятното слънце пак ще ни огрее!

Потърпяхме много. Ала дъжд се лее, лее, не престава. И нещо по-страшно се случи тогава.

Сивчо напред пътя изведнъж запря се. И не мръдна вече. Ни напред отива, ни назад се връща. Смяхме се всички, какво да направим. А той глава дигна, погледна небето и гласът му ясен далеч се разнесе. Данчо тогаз рече:

– Няма да останем тука сред полето. Чухте ли тръбача? Той даде знак вече. Дръжте се, другари! Помощ ще пристигне! И ний ще се върнем и живи, и здрави!

Аз тогаз добавих:

– Котлите снемете, връз тях под колата на сухо седнете. Аз ще ви разказвам приказки и смешки. И леко ще минат тез часове тежки!

И ний се събрахме всички под колата. Сгушихме си една до друга главите. И квачката мокра разпери крилата, та край нас на сухо си прибра пилците. И аз заразправях приказки и смешки. И гръмнаха скоро смехове лудешки...

Така ний стояхме ни малко, ни много... Изведнъж колата над нас се разклати. Дългоушко ревна. И наблизко чухме гласове познати. И пред нас застана баба Цоцолана. И бащи, и майки, и чичо Захари, и кола голяма със друго магаре. Баба Цоцолана отдалеч захвана:

– А, бе, Патилане, ти какво направи?

– Нищо, бабо, нищо. Всички сме си тука весели и здрави. Пък и ти богата разходка направи. Няма да се връщам сега да те вземам. Ето кола празна, качи се във нея! А чичо Захари на ум ще научи нашето магаре, дето наред пътя тука ни остави. И после ще върне моята дружина...

Разсмяха се всички – и бащи, и майки, та без бой се мина. После ще ти пиша какво в село стана. Как се настанихме с баба Цоцолана.

Поздрав най-сърдечен!

Твой приятел вечен:
Весел Патиланчо

Първи срещи в село

Драги ми Смехурко,

Сега ще ти пиша, какво после стана, след като ни стигна баба Цоцолана.

Моята дружина малки патиланци към града замина. От сред път без време ги върнаха всички. А чичо Захари във колата празна баба натовари. Към село потегли. Подкарах след него сивото магаре. Дръннаха в колата котли и тигани...

Стигнахме край село. Тъкмо под върбите магарета много бяха насъбрани. Щом зърнаха само гостите избрани, зареваха дружно, както му прилича. Дългоушко зина, па им отговори. И той поздрав прати, повтори, потрети. И другарска среща насред пътя стана. И уши запуши баба Цоцолана.

А ние с коларя отделихме с мъка нашите ослета и влязохме в село.

Изскочиха псета. Лавнаха на среща. Бабиното куче и то се обади. Те го връхлетяха. А то квик нададе. Подплаши котака. И пилци, и квачка далеч отлетяха. Патаран закроя. Баба се уплаши, скочи от колата.

– Патилане – викна, – кучето спаси ми! Ох, какво ще стане! Отиде без време бабиното Мими!

Аз скочих и погнах злите посрещачи.

– Чакай да ви кажа, кучета проклети! Така ли се в село гостите посрещат! От ослите селски поука вземете! Като тях любезни с гостите бъдете!

След борба гореща кучето избавих. Баба го прегърна. Ала към колата когато се върна, два бивола черни насреща си зърна. Караше ги кротко едно биволарче. Червената черга в колата съзряха. Единият измука, после изхриптяха. А баба изписка, хукна към реката и, доде я видя, прецапа водата. Отвъд вик нададе:

– Слушай, Патилане-е! Обръщай колата! В града ще се върнем. Не ща да дивея тука по селата!

Пък аз й отвърнах:

– Няма, бабо, няма-а! Няма да се върнем! Всички патиланци на смях ще ни вземат! Моят крак юнашки назад не пристъпя. Нищо, че без време тука се окъпа! Върни се през моста! Страшното

замина. Ела, че ни чака тука чичо Коста, дето ще живеем в неговата къща!

И съвзе се баба, па назад се връща.

Запряхме колата край къщурка бяла. Почнах да стоварвам на баба нещата. Струпах се скоро край мене децата. Взеха да помагат. И като ги гледах, през ума ми мина: „Ех, че юначини! Стават за дружина! Без игра и тука няма да се мине! Смях и глъч ще падне край реката шумна, по тия чукари!“

И същата вечер си избрах другари.

Но за тях, Смехурко, после ще ти пиша. Сега стига вече.

Поздрав най-сърдечен!

Твой приятел вечен:

Весел Патиланчо

Сладкодумко

Драги ми Смехурко,
 Първата нощ в село неспокойно мина. Котакът одраска стопанчето Гина. То викна да плаче – събра се махалата. Козелът в обора отвори вратата, излезе на двора, ведрото събори и с малкото теле почна да се бори.

Кучето на баба, сплашено в борбата, цяла нощ трепера и скимтеше жално. А баба крещеше насън непрестанно: „Биволите, Божке!... Оле, Патилане!... Обръщай колата! Не ща да дивея тука по селата!...“

Ала щом се съмна, драги ми Смехурко, по мед и по масло всичко пак си тръгна.

Баба Цоцолана в зори още стана, сбута ме и рече:

– Ставай, Патилане! От днеска нататък козар ще си вече! Изкарай козела с селските козари. Но очи отваряй! Да се не разправам с глоби и пъдари!

Зарадвах се много. Цял ден ще играя с весели козари! Ще екнат от песни гори и чукари! Дружина ще водя от отбор юнаци, с дрянови криваци, с кривнати калпаци!

Подкарах козела. А той се зарадва повече от мене. Като луд подскача. Брадата си клати и току закача козли и козлета кат стари познати.

Горе по чукари слънцето ни свари. Пуснахме козите, познахме игрите. Събрах си дружина от млади козари. Тичахме, играхме. Кладохме огньове. Кога пладне мина, никак не видяхме.

Аз събрах под сянка юнаците нови, па им зараказвах патилата свои – за баба, за Свинчо, за Мими, за Козльо. После за Татунчо, за моите славни патиланци верни, за нашето царство с смехове безмерни...

Никога не мислех, о, Смехурко братко, че толкоз умея да разказвам сладко.

Слушаха ме всички със уста разкрити...

Но глас гороломен ни смути душите:

– Де сте, бре, козари!... Козите!... Козите!... В папура козите!...

Втрещихме се всички. Доде се опомним, към село пъдарят козите подкара. Тръгнахме след него. Тук мойта дружина малко ме засрами. Моите козари с кривнати калпаци току заскимтяха като пеленаци.

Смушках ги и рекох:

– Дръжте се, юнаци! Срам е да се плаче! Чакайте да видим тоя дългокрачко къде ще ни влачи! Патиланско сърце лесно се не плаши! Вие си мълчете! Отговор да давам мене оставете!

Съвзеха се малко моите другари. Минахме по моста. Подбра ни пъдарят и ведно с козите право в общината до един ни вкара. Сред двора на маса бе поседнал кметът. Приказваше нещо с помощника Петьо.

Като ни съгледа, строго заговори:

– Пак ли пакост има? Кажи кой я стори!

И към нас пъдарят с кривака посочи.

Начело изскочих и рекох безстрашно:

– Аз всичкото сторих, господин кмете! Те не са виновни. Мене накажете!

Кметът се усмихна, па кротко подхвана:

– Я кажи, юнако, как таз пакост стана?

И аз заразправях, с какво съм омаял моите другари, и къде пъдарят козите завари. И без да усетя, аз заразказвах: за баба, за Свинчо, за Мими, за Козльо, после за Татунчо, за моите славни патиланци верни, за нашето царство с смехове безмерни!

И слушаха всички със уста разкрити...

А мой Дългобрадко с рог бутна вратите и без да го видят, изведе козите.

Когато аз свърших, кметът ръце плесна, изсмя се и викна:

– Пъдарьо описан, де ти са козите? Тоя сладкодумко ни смая главите! Хай иди си, момко, по живо, по здраво! И вие, козари! Сега ви прощавам. Тоя патиланец днеска ви избави, че следко говори. Но гледайте вече да се не повтори!

Хукнаха навънка моите юнаци, викнаха юнашки с кривнати калпаци:

– Бате Патилане, жив и здрав бъди ни! Ти си юнак славен! Дето шеш води ни!

И аз им извиках:

– Весели и здрави и вие бъдете! И за игри нови утре се
гответе!

И ти здрав бъди ми, драгичък Смехурко! Хайде стига вече.

Поздрав най-сърдечен!

Твой приятел вечен:

Весел Патиланчо

Патилански извор

Драги ми Смехурко,
Аз пак продължавам писмата за село. Летуваме тука по живо и здраво.

Една сутрин рано чичо Коста рече:

– Тръгвайте, жетвари! Днес почваме вече. Първом ще пожънем голямата нива, що е най-далече.

После чичо Коста към мен се обърна. С очи ме измери:

– Хайде, Патилане, и ти с нас ще дойдеш! Работа за всички там ще се намери!

Погледнах към баба. Тя с глава ми кимна. Искаше да каже: „Можеш да отидеш“.

Аз от радост скочих. Събрах и поведох малките жетвари. Нашата дружина всичките превари.

Жетвата започна. Запах жетварки. Сърповете бляскат. Падат класовете. Слънчо взе да сипе своите лъчи жарки. Пот покри челата, лепнат гърбовете.

Чичо Коста викна:

– Де сте, патиланци? Стомните вземете! И на Райкин извор за вода идете!

Ний стомните взехме и към Райкин извор през дола поехме. Той беше далече, а слънцето още по-силно напече. Стомните наляхме. Но доде се върнем, доста пот проляхме. Ала разхладохме морните жетвари.

Не се мина дълго, свърши се водата. Сега аз сам викнах:

– Хайде, патиланци! Че и на мен вече пресъхна устата!

И от Райкин извор пак вода наляхме. Със пълните стомни през дола вървахме. Тук под един габър аз вода съгледах и радост велика ми огря душата.

– Патиланци – викнах, – няма по-честити от нас на земята! Под тоз габър тука извор ще избликне! Тук стомни ще пълнят нашите другари. Няма път да бият зад стръмни чукари. Тук вода ще рукне бистра и студена. Да ни поменуват и млади, и стари. Райкиният извор назад ще остане! Ей сега се връщам, почвам да копя!

Стойчо чичо Костов подскочи и викна:

– Бате Патилане, не мога да трая! На ти мойта стомна. Подай я на тате! Аз сега ще дойда с острата лопата.

Стомните занесох и назад се върнах. С едно малко ножче почнах да копая. Но Стойчо домъкна острата лопата и цяла дружина патиланци верни.

Ринахме, копахме. Изведнъж до мене Стойчо се провикна:

– Бате Патилане, гледай, гледай тука: като чучур бликна! Свършено е вече. Славата ни гръмна навред по нивята!

Докато копахме, от цялото село се сбраха децата. Всички с празни стомни гледаха водата. А морни жетвари от жажда примряха. И бащи сърдити при нас долетяха. И много юнаци си тръгнаха бити, но идеха после още по-честити.

А надвечер вече мало и голямо във дола се стече. Че изворът бистър и шумлив протече. Дойде чак и кметът. Най-последно пристигна баба Цоцолана. И тогава кметът стомна с вода дигна и рече високо:

– Селяни, от днеска още един извор селото ни има. Нека да се пие със живот и здраве! И честит да бъде този патиланец, дето го направи! Неговото име изворът ще носи!

Баба Цоцолана от радост заплака. Стойчо чичо Костов скочи и нагоре си хвърли калпака. Аз, драги Смехурко, не знаех къде съм. Дали на небето или на земята. Сякаш златно слънце ми огря в душата.

Хайде стига вече.

Поздрав най-сърдечен!

Твой приятел вечен:

Весел Патиланчо

Всички на работа

Драги ми Смехурко,
Жетвата се мина. Вършитба настана. Нашият стопанин пригласи хармана. Диканята стегна. При ковача Рачо, оттатък зад моста, заведе конете.

– Добро утро, Рачо!

– Дал Бог добро, Коста!

– На моите вършачи

подкови нозете, че утре ще ронят вече класовете.

Със гвоздеи остри подкова ги Рачо.

Аз гледах. И тозчас една майстория през ума ми мина: „Трябва за вършитба и аз да постегна моята дружина!“

Гвоздеи намерих. Подковах най-първо моите обуща. Подковах и Стойчо. И баба преварих. Докле още спеше, чехлите й нови с гвоздеи нашарих.

– До тук лесно беше, бате Патилане – прошепна ми Стойчо. – Но Козльо, Татунчо и бабин Дебеланко не са подковани. Със тях как ще стане?

– Не грижи се, Стойчо! Леснина чудесна и за това зная. От дърво обуща ще им издълбая! Гвоздеи отдолу, връвчици отгоре, ще им ги привържа – и ето ти още помощници трима за харман готови! Но за туй ни дума ти недей говори!

Рекох и направих. От дърво издялах шест чифта обуща. Подковах ги гъсто. Връзки им поставих.

Премерих ги скришом на моите вършачи. И, така приготвен, чаках да се сдрачи. После да се съмне.

На сутринта рано чичо Коста стана. Насади хармана. Докара конете. В тежката диканя впрегна ги и викна:

– Карай, Патилане! Тези снопи златни на жито ще станат!

– Бог да е на помощ! – каза стрина Дина.

Седнаха зад мене Стойчо, Мина, Кина. Баба Цоцолана Дебеланко хвана и с него пристигна на нашата диканя. Подкарах конете: „Хайде, Дорчо, Бялко!“ Ала подир малко, не зная как стана,

отхвъркна далече баба Цоцолана. Но не се разсърди. Засмя се и рече: „Я гледай, как скочих! От чистия въздух подмладих се вече!“ И отново седна. Пак шибнах конете. Тъй карах до обед. После чичо Коста ме смени и рече: „Стига, Патилане! Почини си малко, че силно напече!“

Отидох на сянка. И баба пристигна. Изу се. Поседна. Дрямка я обори. Тя се попрозина и очи затвори. Чехлите ѝ нови донесох от горе. Пред нея ги сложих. Знак на Стойчо дадох. Обухме се двама. Обухме котака, Козльо, Дебеланко. Влязохме в хармана. Моята дружина взе назад да бяга. Но аз строго викнах: „Тука, готованци! Който знай да хапва, трябва да помага!“ Вик и смях настана. Стресна се от дрямка баба Цоцолана. Нахлу, без да види, новите чехли и хукна в хармана:

– А, бре, Патилане, какво си овързал мойто сладко Мими!

– Нищо, бабо, нищо няма да му стане. Погледни и мене, и Стойчо, и тебе! За вършитба всички днес сме подковани.

Баба ме подгони. И дълго вършахме. Потупа ме малко, но много се смяхме. И куп златно жито надвечер отвяхме.

Поздрав най-сърдечен, драги ми Смехурко!

Твой приятел вечен:

Весел Патиланчо

Помагачи

Драги ми Смехурко,
Още съм на село. И, както ти писах, на отбор дружина тука съм на чело.

Горещото лято вече се измина. Една сутрин рано чичо Коста рече:

– От днеска беритба ще почваме вече. Сливите узряха. Хайде, Патилане! На работа свикай твоята дружина!

Свиках Стойчо, Петьо и Кина, и Мина. Дигнахме чували и пръти, и крина. Тъкмо да тръгнем, Стойчо чичо Костов към двора посочи и весело каза:

– Бате Патилане, татко за маджуна тавата замаза. Само сливи чака. Днеска ще захване. И маджунско царство за нас ще настане.

– Ах, маджунец сладък! – обади се Мина. – С пръстче да си близна!

– Чакай, мари Мино! – прекъсна я Кина. – Спри, ще се опариш! Нали е горещо... Ял ли си маджунец, бате Патилане? Ама от тавата?

– И това ще стане! – кимнах дяволито. – А сега за сливи да вървим, другари, че чичо замина!

Цял ден брахме сливи. Пренасяхме вкъщи. И същата вечер в двора се събрахме, и чичо подкладе тавата с маджуна. Край огъня буен през нощта стояхме. Играхме и пяхме. Слушахме как стрина приказки разказва...

Полунощ се мина. Сън сладък обори моята дружина. Постахме си вънка и спахме на двора.

Призори ни дигна Стойчо чичо Костов:

– Хей, ставайте, хора! Че маджунът вече мехури изпуска. Трябва да се пробва. Донесете скоро лъжици, паници!

Скочихме веднага. Припнахме към къщи. Домъкнахме скоро лъжици, паници. Грабнал беше всеки каквото намери.

А малкият Петьо тигана домъкна.

Стойчо се провикна:

– Гледайте, другари, маджунът се смъкна! Гъстичък е вече. Дайте да ви сипя! Ала умно яжте, че може да пари!

Той на всички сипа с дългата бъркачка. Заблizaхме дружно.
После заградихме Петьо със тигана. А той вик нададе:

– Бягайте! Не давам! За мен не остана! Нали бате Стойчо на
всичките даде.

– Даде, но на тебе най-много насипа! И ний ще си близнем!
Нали сме другари.

– Олеле, че пари!

– По-малко загребвай!

– На огън е вряло, то не е играчка!

И Стойчо пак сипва с дългата бъркачка.

Той сипва, ний ближем. И вик, и закачки. Лъжици, паници
стават за играчки.

И дълго не мина, захвана да лепне моята дружина. Маджу-
нът потече по малкия Петьо. Сякаш беше пъхан целият в тавата.

На тоз ред ни свари баба Цоцолана. Някой се провикна:

– Бягайте, другари!

Но тя Петьо зърна и на смях удари. И ний се разсмяхме. И
цяла неделя все лепкави бяхме...

Поздрав най-сърдечен!

Твой приятел вечен:

Весел Патиланчо

Сбогом, мило село!

Драги ми Смехурко,
Захапвал си често ябълка червенка. Както хрупкаш сладко, някой ти я грабне. Как ще ти е, братко? Тъй на мене беше, кога баба рече: „Утре, Патилане, ще си ходим вече.“

Сбогом, мило село!
Сбогом и на тебе, о, дружино вярна! Сбогом дни честити, пълни с топло слънце и радост безмярна!...

На сутринта рано тръгнахме от село, изпратени

славно със кмета начело. Всички говедари, овчари, козари, с крави и волове, с овците, с козите, всичките кокошки, дори и пилците тръгнаха след мене. Вънка от селото спряхме под върбите.

– Сбогом, патиланци! – викнах от колата. – Аз си заминавам, но вечно ще помня ваште сърца златни, смеха и игрите, ширните поляни, реките, горите и ония славни сенки благодатни! Аз си заминавам, но нашта дружина нека си остане!

– Сбогом, сбогом, сбогом, бате Патилане!

Калпаци и кърпи литнаха нагоре. Кметът развълнуван така заговори:

– Сбогом, Патилане! Твойто име тука вечно ще се слави! Докле твоят извор под габъра блика, делото ти славно не ще се забрави! Питай тия старци! Спомнят ли си нявга други гост на село да е тъй изпращан!... Сбогом, Патилане! Да ти даде Господ и живот, и здраве!

И викнаха „ура“ моите изпращачи, а баба се трогна, започна да плаче...

Но Сивчо ни подсети, че дълъг път ни чака. Към града погледна, изрева и тръгна.

И ревнаха всички негови събратя.

Хубаво и славно вървеше до тука. Но из пътя стана една злополука. Счупи се колата. И баба отхвъркна мигом на земята. Но не се утрепа.

Помъчих се някак да стъкмя колата. Нищо не излезе. Без тесла и свредел какво ще направиш! Само се забавих. Тъй можеше лесно нощта да ни свари.

За щастие, скоро минаха колари. Колата стъкмиха и с мъка голяма баба настаниха.

Аз подкарах Сивчо. Колата затрака. Града наближихме.

– Карай, Патилане, че вече се здрачи!

– Карам, бабо, карам!

Крайната улица на града поехме. Но изведнъж спрехме.

– Бабо, посрещачи! – Скочих от колата. Моята дружина с тиквени фенери идеше насреща.

– Бате Патилане! Най-после пристигна!

– Здравейте, юнаци!

– Бабо, да си жива! – И Дана се хвърли, та баба прегърна. Но фенерът падна, свещта се търкулна, и доде се сетим, бабината шапка, що в колата беше, започна да свети. Стана олелия. Но Данчо се хвърли, завчас угаси я. Намръщи се доста баба Цоцолана, но аз я раздумах:

– Бабо, не сърди се! Все пак доста здрава шапката остана. За полог я бива!

Тръгнахме към къщи с тиквени фенери. И цял град излезе на нас да се звери.

Хайде стига толкоз. Поздрав най-сърдечен!

Твой приятел вечен:

Весел Патиланчо

За грозде

Драги ми Смехурко,
Съседът Захари отколе
се слави с прочуто магаре. В
количка го впряга и всеки го
знае. То кога желае, тича без
тояга. Но когато каже: „Не
искам да ходя“, и с бой да го
смажеш, няма да помръдне.

Ний с това магаре сме
познати стари.

Веднъж баба рече:

– Гроздобер е вече.

Грозде ми се хапва. Я иди
поискай сивото магаре на
чичо Захари. Впрегни го в

колата, та иди за грозде отвъд във лозята!

Както баба каза, така аз направих. Подкарах колата. Отде ме
съзряха моите патиланци. Бързо долетяха. Лудо закрещяха:

– Бате Патилане, ах, какво направи! На лозе отиваш, а пък
нас забрави! Такова другарство колко пари чини! Спри! Стой!
Чакай! Чакай! В колата качи ни!

Спрях да се покачат. А те полудяха – викат, пеят, скачат!
Подкарах колата. Ала при чешмата трите патиланки Дана, Гана,
Мика магарето спряха, ръце махат, викат:

– Стойте, стойте, спрете! По-скоро в колата и нас покачете!

Аз и тях покачих. А и после още трябваше да спирам – все
нови юнаци при нас да прибирам.

От това колата се попретовари, та тежичко стана на нашто
магаре. Ушите му бяха цели изпотени. И то спря край пътя да си
поотдъхне и да хапне малко бодили зелени.

Но малката Мика тука глупост стори. Шибна го с камшика.
И работа страшна на всички отвори.

Дългоушко сякаш това само чака. Прикова в земята двата
предни крака и не мръдна вече. Ни напред отива, ни назад се

връща. Вик и бой, и крясък! Нищо не помогна. На молба обръщам. И туй го не трогна.

Свечери се вече. Тогаз се изстъпи един патиланец и така отсече:

– Щом не ще да тегли, ние ще го возим! По-скоро в колата! Дявол да го вземе!

И свикахме ние помагачи здрави, па го настанихме със мъки големи. Впрегнахме се всички. Напънахме дружно – вкъщи да го върнем. Заскърца колата. А наш Дългоушко изправи главата, че като отвори онова гърлице: „Аха-ъха-а-ъха-а! Излезте ме вижте!“ Докато погледнем, пътят се заприщи. Наизлезе вънка мало и голямо. И всеки се чуди, и всеки се мае – тази колесница сред пътя каква е!

Така ни посрещна баба Цоцолана. Отдалеч завика, косите си хвана... Не искам да пиша какво после стана.

Здрав бъди, Смехурко! Поздрав най-сърдечен!

Твой приятел вечен:

Весел Патиланчо

КРАЙ

© 1935 Ран Босилек

Източник: <http://www.bulgaria.com/children/romani/ranbosilek/index.html>

© Вадим Лазаркевич, илюстрации

Публикация: Издателство САМПО, 1997

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2814>]